

inventa toate. Dacă găseam altceva să închipuesc în loc, ca să luminez scena dela fereastră—care mi se pare că se căntă aduce cu cea din actual al treilea al lui Faust—nu mi-ar fi părut rău să sacrific această plănetă, atât de compromisă dela Eminescu încocace. Afară de lunaă dar, toate sunt tot aşa de adevărate ca și multe informații pozitive, din sorginte sigură, ale unor gazete politice: curate născociră, eșite din închipuirea autorului, și cari, prin urmare, nu merită nici un crezment.

Dar, mă va întreba cineva, pentru ce atâtă de deslușiri? Pentru că, răspunz eu, cu cât publicul este mai intelligent, cu atât se impun mai mult deslușurile asupra unei opere de artă; și cu cât o operă de artă este mai perfectă, și ca putere de concepție, și ca limpeza de execuție, cu atât cere mai multe deslușiri. Această datorie mi se impune în cazul nostru, și astfel nu mă pot da în lătură dela îndeplinirea ei.

Când domnișoara Veturia este aşa de romantică și de sentimentală, atât de entuziasmată pentru poezie, ea are nevoie neapărată de o deslușire, tocmai pentru că domnișoara Veturia nu există în realitate, ci este numai o arbitrară invenție. Domnișoara Veturia, naște întrebarea, poate fi aşa cum o să autorul? Este posibilă o aşa creațură, pentru că să fie admisibilă o aşa creație?

Autorul, cu toată imparțialitatea, susține că da. În adevărat, nu mi se pare nimică monstruos în tot chipul domnișoarei Veturiel de a fi și de a face. E adevărat că astfel de domnișoare se găsesc foarte rar, poate chiar de loc la noi. Da, dar cititorul să nu uite că povestea nu se petrece la noi, unde domnișoare sunt prea cuminți ca să fie entuziasmate, prea culte ca să fie admirări pentru literatură și prea mandre ca să sărute mâna ce-ar scrie un capo-d'opera. Povestea se petrece în Opidul-noști, unde se pot găsi și domnișoare naïve ca eroina mea. Naștere și creștere a celor domnișoare sunt cu totul alte decât ale celor dela noi; și autorul, după toate regulile artei, trebuie să înțină foarte mult la aşa numita coloare locală, căci aminteri invențiunile sale devin absurd: cititorul nu le poate admite.

Așa, de exemplu, dacă acest pseudo-Vlahuță, în loc să îl aleagă Opidul-noști și casa părintelui Mantu, și-ar fi ales pentru farsa lui un orașel din România liberă, ca, de pildă, Vălenii-de-Munte, și casa vreunui protopop local,—ar fi fost, nu un băiat deștept, cum vrea să îl facă autorul, ci un simplu neghio. Fata popii din Vălenii-de-Munte e prea cunoscătoare, și prea bine-crescută ca să albă entuziasme și admirări pentru un poet de frunte, și prea cultă, mai intuții, ca să stie cine-i acela Vlahuță.

Dacă tinerele ar fi voit să joace o asemenea farsă la Vălenii-de-Munte când și într-o fata, fie chiar un Fleva fals, ar fi o intrunire publică!

Dar credem că ne-am deslușit îndestul în privința domnișoarei Veturia. De acumă până la urmă cu descrierea celor întemplete în Opidul-noști, în ultima zi a sederii pseudopoetului Vlahuță acolo, căci încădătă, să nu se uite că acela nu-i adevăratul Vlahuță, ci un farsor care se dă drept Vlahuță.

* * *

Cititorul a înțeles, de sigur, însă eu îmi fac totuși datoria de a împărtășii punctele, de amintiri îndestul de clare, din partea năștării a acestor povestiri.

Umbra cea albă, care ese noaptea târziu din casă și merge la bucătărie, și care apoi, vrând să iasă dăcolă despre ziuă, pe când domnișoara Veturia visează deșteaptă la temere ei, înundată de valurile de lumină a lunii pline—acea umbră nu este o fantasmă, ci o persoană reală, este înșuși poetul Vlahuță (adică nu poetul Vlahuță adevărat, ci

farsorul, care se dă drept Vlahuță, și nici o persoană reală în sensul propriu, ci numai în sensul figurat, adică închipuit reală). Umbra se dă 'n apoi cănd zărește la fereastră pe domnișoara Veturia, pentru că nu-i convine să 'l văză entuziasmată într-un loc atât de prozaic. Aceasta ar zdrujina tot acordul de sentimente pe care el-l-a scos din claviatura sensibilă a tinerei sale admiratoare.

Dar ce caută oare la un ceas aşa de 'naintat tinereul erou la bucătărie? Iată o întrebare care cere numai-decât un răspuns categoric. O, Dumnezeul meu! răspunsul este ușor. Tinereul erou de căteva zile seceră atâtă la lauri, măncând, bea și doarme aşa de bine—pentru că trebuie să nu uștă spune că, totdeuna după prânz, poetul, foarte aproape la față, se retrage pentru două trei ceasuri ca să mediteze în odia lui, de unde cu multă grija domnișoara Veturia a dat din vreme muștele afară. Când vinea, la vîrsta aceasta—poetul n'are nicăi treizeci de ani—trăiese aşa de bine, are nevoie și de altfel de măngâieră decât sărutatul platonic al mâinii care comite capo-d'opera. Să iată ce caută tinereul la bucătărie, pe când în puterea noptii ceasornicul dela cazarima honvezilor sună "trei fărtele la trei".

Acolo în bucătărie el aflat pe tînere Marta, o maghiară tot aşa de entuziasmă, dîntr-un deosebit punct de vedere, de neuitat evenimentul la treicerii ilustrului prin Opidul-noști. Să nu și tu, ză, a cui va fi durerea mai mare, care va plângă mai cu foc dintre cele două tinere, la sfîrșitul acestei povestiri, când tinereul erou, silnit să și desbrave titlul și numele uzurpat, va trebui să iasă fară zâmbavănică multă ceremonie, din "muri" Opidului.

Norocos fiu al Muzeelor, el găsește în salon ce nu poate găsi în bucătărie, și în bucătărie, ce nu poate avea în salon: Marta este ca și patroana ei din scriptură—care se multumește și așa umilă jos și a imbrățișă genunchii Domnului, modestie pentru care Domnul zice frumoasele cuvinte: "Adevăr zic voie, că Marta și-a ales locul, cel mai bun!"

Marta este, să înțelegă, o fată voinică, frumoasă și sănătoasă. A descrie cu deamănuntul această rustică frumusețe, crez de prisos; cititorul și poate încipi, după pasiunea ce îl inspiră poetului. Marta este prototipul femeii maghiare pasionate: geloasă și la nebunie de stăpâna ei, ea în fiecare noapte deschide capitolul romanului cu scenă oribilă de gelozie, gesticulând cu cuțitul cel mare al bucătăriei și amenințând cu o crimă pe tinereul erou, în cazul când îl-ar trece măcar prin minte să o trădeze.

După această intrare în materie, începe capitolul care durează pînă se scrăpă de ziua. Lumina zorilor îl întrerupe, în ciuda Martei. Sunt aşa de scurte nopțile de vară! Ce ricărită ar fi Marta, dacă poetul venea în Ujvár iarna! Un sărat gros încărca fiecare capitol, ca un "va urmă la un foileton". Se poate, să înțelegă ușor că ce neînțelege deșteaptă abonația asiduă numărul următor, și ce regret adinc îl umple sufletul când se găndește că și acest foileton, ca toate, are să se încheie odată cu "sfîrșit". La aceasta când găndește Marta, începe să plângă; dar o idee luminosă îl-a trecut prin minte: are să și ia un pasuș și să urmeze pe eroi pînă în capătul lumii. Această hotărîre nu-i convine deloc poetului, căruia nu-i place să umble cu mult bagaj, mai ales că, după programul, lui are să viziteze și alte opere, unde, să înțelegă, dacă n'omă găsi o Veturie, va găsi vreo Volumnie, și dacă n'omă fi vreo Martă, o găsi vreo Magdalăne.

Acuma sper că cititorul a înțeles cine era umbra cea albă și ce căuta la bucătărie, dumnică despre ziuă, cu căteva ceasuri înainte de a începe solemnă o sărbătoare, și că programă o stabilire așa de frumoasă comitetul aranjator.

Dar sunt cinci ceasuri dimineață. Poetul doarme dus; Marta își spălă obrazul, care arde, cu apă proaspătă, în rîcoarea grădinii; iar din odaia domnișoarei Veturiel se aude pianul: "Deșteaptă-te, Române!"

Ziua se începe bine—o zi senină și frumoasă. Vom vedea în numărul viitor dacă e totdeuna adevărată vorba că ziua bună se cunoaște de dimineață.

Caragiale

chipuia că nimini nu se pricepe la vinuri ca dinsul. Italianii foarte rar au darul adevăratului cunoșteor; entuziasmul lor mai totdeuna împreunat, potrivit timpului și "imprejurări"; astă și sărlatanism, ca să influențeze asupra milionarilor englezi și austriaci. La pictură și la petre prețioase, Fortunato era sărlatan ca toti compatrioții lui; la vinuri vechi însă, era sincer. In astă primă săptămână potriveam la gust cu el; și eu mă pricepeam foarte bine la vinurile "italienești" și, de căte ori puteam, cum părăm însemnată cantitățि.

Într-o seară, când se întuneca bine, tomai în toiu carnavalului, întâlniră pe prietenul. Se apropia de mine cu multă cordialitate, fiind că băsește mult. Prietenul era costumat ca păiaș și purta pe cap o tică ţigănată cu clopoțel. Așa de fericit am fost când l-am văzut, încă nu mă putut sătura să îl strîng mâna.

Dragă Fortunato, ce noroc că te-am întâlnit... ce bine este astăzi la fata... Uite ce e: am primit astăzi o baleruță de *amontillado*, adevărat ori fals, nu și... și mă 'ndoesc.

Ce? de *amontillado*? o baleră? Peste putină... și încă în mijlocul carnavalului!

De aceea mă și 'ndoiesc, răspunz eu, și am făcut prostia de l-am plătit

ROMANTĂ

— DIN POEZIA POPULARĂ MAGHIARĂ —

— Spune-mi, of, cumetre dragă,
N'ai văzut pe omul meu?
A plecat în tîrg, din ceartă,
Să 'l aștept de ieri mereu.
Ieri la masă n'a venit.
Unde s'of rătăcît?
Unde 'l gădul, vîntul?
Doar nu l-a 'nghită pămîntul...

— Vrei să 'l spun, cumetra dragă?
Ia 'l spun... și de ce nu?
Ieri, plângând, în zori de ziua
Pe la poarta mea vîntă.
Cum îsă blestemă viață!
N'a dat bună-dimineață...

— Dar nu și, cumetre dragă,
Unde-a mers, în care parte?
Ain să plec în lumea toată
Să 'l găsesc, căt de depare:
Să mă bată, să mă eerte,
O să 'l rog ea să mă ierte!

— Vrei să 'l spun, cumetra dragă?
Nu 'l mai căută 'n zadar,
Că s'a spinzurat sărmănu!
De o cracă de stejar,
Colo 'n crâng, ieri dimineață...
Astfel și-sfîrșită viață.

— Of, ce reu sunt blestemata,
Ca mi-am omorit bărbatul!
De-aș postă viață 'n treagă
Tot nu 'mă spăcesc păcatul;
Dă 'mă și stănește, vîreau sa mor,
Vîreau și eu să mă omor!...

— Dumneata aș gânduri rele;
Vîd ca s'a 'ntrecut cu gluma;
Dacă juri căi 'n ciu minte,
Să că nu 'l mai fac de-acuma
Să și mai ieșe lumea 'n cap:
Vorbă multe nu incap;
E la han — joaca și bea,
Ca să și uite de belea!

CUGETĂTORI CONTEMPORANI

FRIEDRICH NIETZSCHE

VIII. MUZICA LUI WAGNER

In tîrile cu o literatură desvoltată, fiecare și scriitor nou și condamnat să suferă, la începutul activității sale, influența unei autorități consacrate de opinionea timpului. Prin această influență se usurează contemporanilor înțelegerea și comunicarea cu noui veniți, și se acordă acesteia o atenție din chiar primul moment.

Condamnarea generală atât pentru cei ce sunt, cât și pentru cei ce nu sunt originali; exceptiuni încădătă asupra duratei cătă și asemenea influență va fi înăuntru la artă.

Din timpul acestui stagiu de condamnare, avem scrierea lui Nietzsche *die Geburt der Tragödie*. Această scriere și tributul plătit de Nietzsche mediușul social în care se găsea, și primul său act de comunicare cu publicul cititor. Si era cu atât mai necesar tributul, cu atât în momentul în care să se înțeleagă ușor că ce neînțelege deșteaptă abonația asiduă numărul următor, și ce regret adinc îl umple sufletul când se găndește că și acest foileton, ca toate, are să se încheie odată cu "sfîrșit". La aceasta când găndește Marta, începe să plângă; dar o idee luminosă îl-a trecut prin minte: are să și ia un pasuș și să urmeze pe eroi pînă în capătul lumii. Această hotărîre nu-i convine deloc poetului, căruia nu-i place să umble cu mult bagaj, mai ales că, după programul, lui are să viziteze și alte opere, unde, să înțelegă, dacă n'omă găsi o Veturie, va găsi vreo Volumnie, și dacă n'omă fi vreo Martă, o găsi vreo Magdalăne.

Acuma sper că cititorul a înțeles cine era umbra cea albă și ce căuta la bucătărie, dumnică despre ziuă, cu căteva ceasuri înainte de a începe solemnă o sărbătoare, și că programă o stabilire așa de frumoasă comitetul aranjator.

Dar sunt cinci ceasuri dimineață. Poetul doarme dus; Marta își spălă obrazul, care arde, cu apă proaspătă, în rîcoarea grădinii; iar din odaia domnișoarei Veturiel se aude pianul: "Deșteaptă-te, Române!"

Ziua se începe bine—o zi senină și frumoasă. Vom vedea în numărul viitor dacă e totdeuna adevărată vorba că ziua bună se cunoaște de dimineață.

Cat de mult regret astăzi că n'am avut încă de pe atunci curajul (sau nemodestia?) ca să-mi permit o limbă proprie pentru teoriile și ipotezele mele... și apoi să mă mult, că am început

să născocesc o pretinsă "ființă a germanismului"... (*Selbstkritik* în nouă ediție a scrierii *die Geburt der Tragödie*, pag. XV)

Dar tributul odată plătit, noui scriitori—scriitorul de talent, fără indoială—va spune pe viitor tot aceea ce găndește în stilul potrivit să-si sprijină numai pe autoritatea propriului său raționament. Dar este și un ce mai caracteristic în toate aceste emancipații ale scriitorilor.

Ce mai originali resînt trecutul ca un temp de înjosire și, întocmai cum și de dușmanoasă ură intrată odată între frații, tot asemenea și sprijinul numai pe autoritatea propriului său omorin, imitând fulgerul și tunetul...

Ce este și un ce mai caracteristic în special în cazul lui Nietzsche față de Wagner.

Rareori să văzut să facă asupra vreunei opere de artă o critică aşa severă precum a facut Nietzsche asupra muzicii lui Wagner, în scrierea intitulată *der Fall Wagner, ein Musikanter-Problem*? Nicic nu mai găsim aci admirarea unei cehi sau arătăldători altădată—*die Geburt der Tragödie* era dedicată lui Wagner, fiindcă era scrisă în spiritul acestui om, "sublimul permergător" (așa 'l numea atunci)—*der Fall Wagner*, nîl descrie pe același cu totul altfel. Pentru Nietzsche, Wagner e acum prototipul a tot ce-i mai condamnabil în societatea modernă.

Unde ar găsi filosoful un conducețor mai consecrat pentru a petrece în labirintul sulfetelor moderne și un mai eloquent cunoșteor de înimi, de cătă Wagner? Prin Wagner ne vorbește modernitatea în graful ei cel mai intim; în el nu 'să mai ascunde ea nicăi aceea ce are bun, nicăi aceea ce are reu, cu el și-a perdut cu desăvârșire rușinea... Wagner rezumă modernitatea... (*Der Fall Wagner, Vorwort*)

Principalele caractere ale muzicii wagneriene sunt apoi pe rînd analizate și judecate întră cată deosebită: *brutalitatea, artificialitatea și idiotia*.

Wagner este un corupțor al muzicii. El î-a descoptorii mijloacele prin care se excita nervii obosi și prin aceasta a facut din muzica o artă boala. Talentul său inventiv de a să înțeleagă celor slăiți de puteri și de a-i reda viață pe cei pe jumătate morți, nu este sigur un talent mic. El este un maestru în comanda de ipnotizator, doborând la pămînt după voile pe cei mai puternici, pînă și pe tauri. Succesul lui Wagner—prin nervi și prin urmare de neînțeleptă că nevinovăție ibăvătoare pe om de peată! (cazul din *Tannhäuser*). Sau că întră și astăzi cu placere ibăvătoarea de la un cavalier? (cazul *Isoldei*). Sau că pînă și *bâtrînul Dumnezeu*, după ce în morală să se comprește, să fie în sfîrșit ibăvătoare de un liber cugător și imoral? (cazul în *Ring*... (op. cit. pag. 67)

Această problemă a ibăvării, care revine mereu în fiecare operă, este un stigmat propriu al degenerescenței morale la Wagner; e supunerea sa la morală sclavilor, tributul de lingănești adusă într-o măsură deosebită!

Multimea săclavilor nu pot concepe nicăi artă, nici morală interioară pe alt fundament în afară de acel pe care îl-au dobîndit dela religiune. Virtutea cardinală a lor e milostivirea sau ibăvătoarea... De ea le-a vorbit Wagner și de aceea totușă înțelește *Die Meistersinger von Nürnberg*, voroare modernitatea!

aiu de toate Wagner un muzică a fost altceva mai mult și nu fără percheie, cel mai mare genial aranjator de scene teatrală avut Germania. El aparține în istoria muzicii... Wagner și o blasfemie... și la urma urmării pentru Wagner. El n-a decedat pe atât, pe că a putut deceda de tiranul său lăuntric, genial și nu va înțelege ceea ce a devenit în timp nu va avea în vedere acest domnitor. (op. cit. pag. 26)

că într-o clipă va fi aruncat în ripă, ne mai cunoșcându-se nicăi bucată din trupu. Căci fiecare lovitura de stropitură se socotește ca de un glonț. Și iarăși zice că este într-un zădar să sileșe și face întocmai cunoștutea acea privela.

Urmarea la "Un Incident-Maiorescu în 1838", și la "din Scrisorile unui Egoist", rămâne pe numărul următor.

GHEORGHE BARONZI

Allătaieră a incelat din viață, în etate de 83 de ani, Gheorghe Baronzi, cunoșteală veteran al literelor române. În lunga lui carieră, publicist neobosit, a scris de toate, atât originale cât și traducări; poezii de toate genurile și proză asemenea, dela epigramă pîna la poemă și dela articolul trecețor pîna la drăma. În această arenă vastă a republicii literelor române, reprezentat veteran a luptat cu toate armele, cu o egală bărbătie și cu o egală consecuență la juriul său și la cîlcul său mușezur, păsându-i puțin de lipsa succesorului personal.

Niciun mare succes în deosebită, afară de urmăre cu credință nestrămată a datoriei și legătmintului.

Si cătă oare dintre cei tîrzi în falangele unui Alexandru Machedon sau în cohortele unui Cesar, pot să se inscrie anume în istoria strălucitoră îsprăvite ale acestor erectori?

G. Baronzi n'a fost unul dintre marii eroi ai republicii literelor române, și adevărat; ci unul dintre neobosiți legionari, și poate nu unul dintre cei mai puțin îndrăznitori; o doavă de poesie de mată la vală. *Cățelul pămîntului*, al cărei refren îl pune mai tîrziu, ca motto, Eminescu, l-a cindut sa poemă *Strigoi* — și cu un pompon pierdut de un legionar obscur în luptă, și ridicat în treacăt de un eroi mare pentru a îmagine în strălucita casă.

CADEREA RINULUI

— *Scrisorile lui DINICU GOLESCU, 1825.*

văzută, acelui vrednic de mirare cataractă, către care aleargă oamenii din toate lăzile și mai vîrstă Frantzi și Englezii. În zile înflamata, căci nici în condeiu, nici cu brâzale poate cineva să facă arătare și deschide, căci cel ce îl va vedea zugrăvit său și în cîte deschidere, să poată a-l petrece cu simțul, în loc să intocmească cum cand l-ar vedea cu ochii.

Cale ca de un ceas deparță, începea să se auzea un zgromot cu o oarecare dușulă, ce se prezinta ca din repede aruncătură a Rinului; dar aceasta este nimic pe lingă mirarea și sfârșita cu placere ce cuprinde pe om când vine lingă aruncătură și împotriva. Și vede că, dintr-o naștere ca de zece stânjeni și latimea treizeci și cinci, se urmărește apăjos, fiind strîngatorat din partea dreaptă de un munte de peatră, asupra căruia este ridicată o cătăre și în veci toată zidirea se crențură; și din stunga de alt munte mare, pe care sunt patru fabrici de tabac, arăcas, făină și de fier, unde aruncând acea peatră din care se face fierul și fierbendul mai cu mult decât la fabrica de sticla, se face un material curgător, din care toarnă și lucrează orice felină voiesc.

Prințărcesei doar mulți curgănd gălă Rinului în latimea ce am zis, și având, tocmai la muchea mărginim unde zid, și prin două colțuri de peatră ce însă lumina apăi ca de trei stîni, se desparte curențea în trei limbă toamă în locul rezepiciumi și căderii unde, strîngîndu-se curgea, nici într-o singură zîră nu se prezintă căderea, să se poată a se depărta de același are vremea; căci este de zece ori mai presus de a o vedea cinevașă spre seară, cănd longevă razele soarelui în tot cataractă; din care pricină se privește și se cunoaște căt de mare și nalt este acel nor pricinuit din stropituri; și acel pumă este pe la locuri groase, și pe la alte subtiri, pîrcănd-o iarăși razele soarelui, ca să vedezeră pe care eau n'aim putere de a descrie; cum și frumusețea și placerea este nespusă când una va fi luminăsoară și va lovi împotriva cataractelor, atunci crez că nu se va găsi om care cu multumită să se poată a se depărta de același vedere.

La anul 1805, în vremea verii, când gălă a fost mai mică, a îndrăznit unul de sâa dus cu o cruce și s'ușo... în vîrful unui colț de peatră dintr-o acelăză de am zis. Și iestim vara iarăși, în vremea mișcării gălăi, din cătău mers aici, o frântăza a îndrăznit de sâa dus la cea mai de aproape stânjenă de peatră. De a merge pînă la acele două pietrii când apa este mică, (căci cand va fi puțin mărcică, adică mai în sus de genunchi, de a merge nu e lucru omenesc) nu are trebuință de vre o desobiță putere; ci de neconținută îndrăzneală, căci când neastea va perde-o, puterea nu îl va folosi; fiind

— Iată, respunsei, scoțând de sub cutetele mantei o mistrie.

— Vrei să glumești, zise el, dându-se napo... Aide la *amontillado*.

— Aide.

Si ascunzînd iar sub mantă mistria, dău prietenului brațul, pe care el se lasă greu. Trecem un sir de arcade foarte joase; coborim; mai facem cățiva pași, iar mai coborim, și ajungem la o tainiță adincă, unde imbiceala aerului roșește faclilor.

Toamă în fundul tainițăi, găsim alta mai strîmă. Zidurile acesteia au fost acoperite cu oase. Aci, trei pereți sunt imprimăti. Din al patrulea oasele au fost dărămate și risipite neregulat pe jos, impiedicând prin grămadirea lor înaltă trecerea. În peretele din fund, vedem o infundătură adincă de vreo patru picioare, largă de trei și nălă peste un stat de om. Nu pare să fi fost într'adins făcută pentru vreo întrebătură; și numai locul remas gol între doile proptele enorme, pe care stă așezată bolta catacombelor, având deoparte și de alta zidul de granit masiv al clădirii întregi.

Fortunato încearcă în zadar să pătrunză cu ochii în adîncimea infundăturii, ridicând în sus fața bolnavă. Lumina slabă nu ne mai poate ajuta să zărim pînă în fund.

— Aide nainte, zise el, nu i' nimic. Dar mai întâi o 'nghitătură de *mèdoc*.

Sprîsegit gîțul unui șipușor de vin de Grave. Fortunato îl dete peste cap dintr-o rezulflare. Ochiul lui scînteia foarte apăsat. Se porni pe ris și aruncă șipul în un gest ce nu'l putu înțeleger.

— Căpătrîvă cu mirare, el repetă mișcăzu'o mișcare grotescă.

— Nu 'nțeleg? zise.

— Nu.

in Atunci, nu ești din lojă.

to Cum?

— Nu ești maçon?

tre Ba, ba, da, cum nu?

Dă, maçon? peste putință.

— Da, maçon.

Dă-mi un semn! zise el.

— Iată, respunsei, scoțând de sub cutetele mantei o mistrie.

— Vrei să glumești, zise el, dându-se napo... Aide la *amontillado*.

— Aide.

Si ascunzînd iar sub mantă mistria, dău prietenului brațul, pe care el se lasă greu. Trecem un sir de arcade foarte joase; coborim; mai facem cățiva pași, iar mai coborim, și ajungem la o tainiță adincă, unde imbiceala aerului roșește faclilor.

Toamă în fundul tainițăi, găsim alta mai strîmă. Zidurile acesteia au fost acoperite cu oase. Aci, trei pereți sunt imprimăti. Din al patrulea oasele au fost dărămate și risipite neregulat pe jos, impiedicând prin grămadirea lor înaltă trecerea. În peretele din fund, vedem o infundătură adincă de vreo patru picioare, largă de trei și nălă peste un stat de om. Nu pare să fi fost într'adins făcută pentru vreo întrebătură; și numai locul remas gol între doile proptele enorme, pe care stă așezată bolta catacombelor, având deoparte și de alta zidul de granit masiv al clădirii întregi.

Fortunato încearcă în zadar să pătrunză cu ochii în adîncimea infundăturii, ridicând în sus fața bolnavă. Lumina slabă nu ne mai poate ajuta să zărim pînă în fund.

— Aide nainte, zise el, nu i' nimic. Dar mai întâi o 'nghitătură de *mèdoc*.

Sprîsegit gîțul unui șipușor de vin de Grave. Fortunato îl dete peste cap dintr-o rezulflare. Ochiul lui scînteia foarte apăsat. Se porni pe ris și aruncă șipul în un gest ce nu'l putu înțeleger.

— Căpătrîvă cu mirare, el repetă mișcăzu'o mișcare grotescă.

— Nu 'nțeleg? zise.

— Nu.

in Atunci, nu ești din lojă.

to Cum?

— Nu ești maçon?

tre Ba, ba, da, cum nu?

Dă, maçon? peste putință.

— Da, maçon.

Dă-mi un semn! zise el.

— Iată, respunsei, scoțând de sub cutetele mantei o mistrie.

— Vrei să glumești, zise el, dându-se napo... Aide la *amontillado*.

— Aide.

Si ascunzînd iar sub mantă mistria, dău prietenului brațul, pe care el se lasă greu. Trecem un sir de arcade foarte joase; coborim; mai facem cățiva pași, iar mai coborim, și ajungem la o tainiță adincă, unde imbiceala aerului roșește faclilor.

Toamă în fundul tainițăi, găsim alta mai strîmă. Zidurile acesteia au fost acoperite cu oase. Aci, trei pereți sunt imprimăti. Din al patrulea oasele au fost dărămate și risipite neregulat pe jos, impiedicând prin grămadirea lor înaltă trecerea. În peretele din fund, vedem o infundătură adincă de vreo patru picioare, largă de trei și nălă peste un stat de om. Nu pare să fi fost într'adins făcută pentru vreo întrebătură; și numai locul remas gol între doile proptele enorme, pe care stă așezată bolta catacombelor, având deoparte și de alta zidul de granit masiv al clădirii întregi.

Fortunato încearcă în zadar să pătrunză cu ochii în adîncimea infundăturii, ridicând în sus fața bolnavă. Lumina slabă nu ne mai poate ajuta să zărim pînă în fund.

— Aide nainte, zise el, nu i' nimic. Dar mai întâi o 'nghitătură de *mèdoc*.

Sprîsegit gîțul unui șipușor de vin de Grave. Fortunato îl dete peste cap dintr-o rezulflare. Ochiul lui scînteia foarte apăsat. Se porni pe ris și aruncă șipul în un gest ce nu'l putu înțeleger.

— Căpătrîvă cu mirare, el repetă mișcăzu'o mișcare grotescă.

— Nu 'nțeleg? zise.

— Nu.

in Atunci, nu ești din lojă.

to Cum?

— Nu ești maçon?

tre Ba, ba, da, cum nu?

Dă, maçon? peste putință.

— Da, maçon.

Dă-mi un semn! zise el.

— Iată, respunsei, scoțând de sub cutetele mantei o mistrie.

— Vrei să glumești, zise el, dându-se napo... Aide la *amontillado*.

— Aide.

Si ascunzînd iar sub mantă mistria, dău prietenului brațul, pe care el se lasă greu. Trecem un sir de arcade foarte joase; coborim; mai facem cățiva pași, iar mai coborim, și ajungem la o tainiță adincă, unde imbiceala aerului roșește faclilor.

Toamă în fundul tainițăi, găsim alta mai strîmă. Zidurile acesteia au fost acoperite cu oase. Aci, trei pereți sunt imprimăti. Din al patrulea oasele au fost dărămate și risipite neregulat pe jos, impiedicând prin grămadirea lor înaltă trecerea. În peretele din fund, vedem o infundătură adincă de vreo patru picioare, largă de trei și nălă peste un stat de om. Nu pare să fi fost într'adins făcută pentru vreo întrebătură; și numai locul remas gol între doile proptele enorme, pe care stă așezată bolta catacombelor, având deoparte și de alta zidul de granit masiv al clădirii întregi.

Fortunato încearcă în zadar să pătrunză cu ochii în adîncimea infundăturii, ridicând în sus fața bolnavă. Lumina slabă nu ne mai poate ajuta să zărim pînă în fund.

— Aide nainte, zise el, nu i' nimic. Dar mai întâi o 'nghitătură de *mèdoc*.

Sprîsegit gîțul unui șipușor de vin de Grave. Fortunato îl dete peste cap dintr-o rezulflare. Ochiul lui scînteia foarte apăsat. Se porni pe ris și aruncă șipul în un gest ce nu'l putu înțeleger.

— Căpătrîvă cu mirare, el repetă mișcăzu'o mișcare grotescă.

— Nu 'nțeleg? zise.

— Nu.

in Atunci, nu ești din lojă.

to Cum?

— Nu ești maçon?

tre Ba, ba, da, cum nu?

Dă, maçon? peste putință.

— Da, maçon.

Dă-mi un semn! zise el.

— Iată, respunsei, scoțând de sub cutetele mantei o mistrie.

— Vrei să glumești, zise el, dându-se napo... Aide la *amontillado*.

— Aide.

Si ascunzînd iar sub mantă mistria, dău prietenului brațul, pe care el se lasă greu. Trecem un sir de arcade foarte joase; coborim; mai facem cățiva pași, iar mai coborim, și ajungem la o tainiță adincă, unde imbiceala aerului roșește faclilor.

Toamă în fundul taini